

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 31, 2019

Nummer 31, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1591](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1589](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1588](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1583](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1465](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1582](#) 15-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1590](#) 15-10-2019

RECHTSPRAAK

Termijn voor hernieuwd beklag.

Het middel bevat de klacht dat de rechtbank de klager ten onrechte wegens overschrijding van de termijn van artikel 552a lid 4 Sv, niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hernieuwde beklag. Het voert daartoe aan dat de rechtbank heeft miskend dat sprake is van een ‘vervolgde zaak’ in de zin van het derde lid van artikel 552a Sv.

Mede in het licht van de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 552a lid 3 tweede volzin Sv, moet worden aangenomen dat de in artikel 552a lid 3 Sv genoemde termijn ook van toepassing is in het geval van een hernieuwd beklag. Datzelfde geldt in voorkomende gevallen voor het bepaalde in het vierde lid van artikel 552a Sv (vgl. HR 14 november 2017, ECLI:NL:HR:2017:2861).

Mede gelet op hetgeen is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.3 tot en met 4.6 moet ervan worden uitgegaan dat het geldbedrag van € 11.700 op grond van artikel 94 Sv is in beslag genomen in een strafrechtelijk onderzoek dat zich richtte tegen de klager en [betrokkene 1] en dat de zaak met betrekking tot beide verdachten, zonder dat een rechter in de zaak betrokken is, met een sepot is geëindigd. In een dergelijk geval is sprake van een situatie waarin geen vervolging is ingesteld zoals bedoeld in artikel 552a lid 4 Sv zodat een hernieuwd beklag uiterlijk binnen twee jaren na de inbeslagneming moet zijn ingediend. Het middel stuit hierop af.

Opmerking verdient dat de omstandigheid dat de klager zich niet op de voet van artikel 552a Sv kan beklagen over het uitblijven van een last tot teruggave van een voorwerp onverlet laat dat in het geval het belang van de strafvordering het voortduren van het beslag niet vordert, het Openbaar Ministerie op grond van artikel 116 Sv gehouden is over de beslaglegging te beslissen en het beslag in beginsel te beëindigen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1583

Zaaknummer: 18/04041

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: H. Oldenhof

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek in uitleveringsprocedure.

Het middel klaagt over de afwijzing door de rechtbank van het door de raadsman van de opgeëiste persoon gedane verzoek tot aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek, omdat de opgeëiste persoon vanwege zijn gezondheid niet in staat is om op de zitting te verschijnen.

Artikel 29 lid 1 Uitleveringswet verklaart onder meer artikel 281 en 328 tot en met 331 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat brengt met zich dat door de opgeëiste persoon of diens gemachtigde raadsman een verzoek kan worden gedaan tot aanhouding van de behandeling van het verzoek tot uitlevering. De rechter beslist op dat verzoek nadat het Openbaar Ministerie daaromtrent is gehoord. De rechter beveelt de schorsing van de behandeling indien het belang van het onderzoek dat vordert.

Het middel berust mede op de opvatting dat de rechter die over de toelaatbaarheid van de verzochte uitlevering beslist, bij de beoordeling van een verzoek tot aanhouding van de behandeling van een uitleveringsverzoek dat verband houdt met de wens van de opgeëiste persoon om bij die behandeling aanwezig te zijn, dient uit te gaan van het beoordelingskader ten aanzien van de toepassing van artikel 281 Sv zoals dat door de Hoge Raad is uiteengezet in zijn arrest van 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1934. Die opvatting is niet juist. In dat arrest heeft de Hoge Raad immers overwogen dat het daarin uitsluitend gaat om verzoeken tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting die verband houden met het in artikel 6 lid 3 onder c EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht van de verdachte. Het onderzoek naar de toelaatbaarheid van een gevraagde uitlevering strekt echter niet tot het bepalen van de gegrondheid van een tegen de opgeëiste persoon ingestelde strafvervolgning zoals bedoeld in artikel 6 EVRM (vgl. HR 10 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF6597).

De rechtbank heeft het verzoek tot aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek afgewezen op de grond dat zij daartoe geen aanleiding ziet, omdat het niet gaat om een strafprocedure maar om een uitleveringsprocedure, de rechtbank niets heeft gehoord waarover de opgeëiste persoon zelf zou willen verklaren, wat nog niet door zijn raadsman in het kader van deze procedure is betoogd, en er geen begin van een concretisering

of aanwijzing is wanneer de opgeëiste persoon denkt wel in staat te zijn om te worden gehoord. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat de raadsman van de opgeëiste persoon in de kern slechts heeft aangevoerd dat de opgeëiste persoon vanwege zijn gezondheid niet in staat is om op de zitting te verschijnen, maar dat hij graag op de zitting aanwezig wil zijn teneinde zich te verweren en te verklaren over de strafzaak in Suriname en het al dan niet hebben van de Nederlandse nationaliteit.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1588

Zaaknummer: 19/03161

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 29 Uitleveringswet, 281 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is het door politie gebruikte geweld bij aanhouding van verdachte (trap in rug, beet door politiehond, vuistslagen tegen hoofd) disproportioneel, zodat sprake is van een vormverzuim dat tot strafvermindering moet leiden?

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de toepassing van geweld bij de aanhouding van de verdachte een vormverzuim oplevert dat tot strafvermindering dient te leiden.

Met betrekking tot de wijze waarop tot aanhouding van de verdachte is overgegaan heeft het hof, mede op basis van het onderzoek dat door de rijksrecherche is verricht naar aanleiding van geweldstoepassing bij de gelijktijdige aanhouding van een medeverdachte, het volgende vastgesteld.

De aanhouding vond plaats door een arrestatieteam dat werd ondersteund door politieambtenaren van de afdeling Dienst Speciale Interventies (DSI). Voorafgaand aan de aanhouding is tijdens een briefing aan politieambtenaar en hondengeleider DSIO6 meegedeeld dat de verdachte in verband werd gebracht met zware vuurwapens en dat hij een zware crimineel was die moest worden gestopt. Ten tijde van de aanhouding is de verdachte, nadat hij zich zag geconfronteerd met de politieambtenaren, gevlucht uit de auto die hij bestuurde. Na een lange en onoverzichtelijke achtervolging te voet door een woonwijk in de nachtelijke uren en onder winterse omstandigheden, waarbij een waarschuwingsschot is gelost waarop de verdachte niet reageerde, is de verdachte door de politieambtenaren DSIO7 en DSI11 op enige afstand onder schot gehouden. De verdachte heeft daarbij gevolg gegeven aan het door de politieambtenaar DSIO7 gegeven bevel om zich om te draaien, op zijn knieën te gaan en zijn handen omhoog te houden.

Op het moment dat de verdachte door politieambtenaren DSIO7 en DSI11 onder schot werd gehouden, was de aanhouding van de verdachte nog niet voltooid omdat hij nog niet fysiek onder controle was gebracht, terwijl bij de opsporingsambtenaren aanzienlijke onzekerheid bestond over de intenties van de verdachte en het bezit van een (zwaar) vuurwapen. Politieambtenaar DSIO6 is vervolgens met de politiehond aan de lange lijn naar de verdachte

toegelopen. Teneinde te voorkomen dat de verdachte zou vluchten heeft politieambtenaar DSIO6 de verdachte een trap in zijn rug gegeven waardoor deze languit op de grond kwam te liggen, en aan de hond het commando 'vast' gegeven waarop de hond de verdachte in zijn linkeronderbeen heeft gebeten. Omdat de verdachte mogelijk gewapend was maar niet reageerde op het toen gegeven commando zijn handen te tonen, heeft politieambtenaar DSIO6, met als doel die handen zichtbaar te krijgen, de verdachte meerdere vuistslagen tegen het hoofd gegeven. Daarop heeft de verdachte zijn handen getoond en is hij door politieambtenaren DSIO6, DSIO7 en DSIO11 gefixeerd, geboeid en afgevoerd.

Gelet op de vaststellingen van het hof ligt in de bestreden uitspraak als het oordeel van het hof besloten dat naar zijn – niet onbegrijpelijke – inzicht sprake was van een dynamische en potentieel risicovolle situatie waarin gelet op het eerder, ook na het lossen van een waarschuwingsschot, negeren van bevelen door de verdachte en de onzekerheid over het dragen van een (zwaar) vuurwapen door de verdachte het door DSIO6 toegepaste geweld noodzakelijk was om de aanhouding van de verdachte te voltooien. Het hof heeft voorts geoordeeld dat onder die omstandigheden het toegepaste geweld niet disproportioneel was. Het hof heeft daarbij mede in aanmerking genomen dat de inzet van de politiehond als een minder verstrekkend geweldsmiddel moet worden beschouwd dan het mogelijke daadwerkelijke gebruik van het dienstwapen tegen de verdachte.

Ook in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 EVRM, waaronder de in de conclusie van de procureur-generaal genoemde zaak *Bouyid/België* (EHRM 28 september 2015, 23380/09, ECLI:CE:ECHR:2015:0928JUD002338009), getuigt het oordeel van het hof dat geen sprake is van een vormverzuim, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af de enkele overweging van het hof dat het door DSIO6 in de vorm van vuistslagen toegepaste geweld 'niet als evident noodzakelijk kan worden aangemerkt'. Het hof heeft in het samenstel van zijn overwegingen immers kennelijk tot uitdrukking gebracht dat weliswaar achteraf bezien de aanhouding misschien ook zonder die vuistslagen had kunnen worden voltooid, maar dat desalniettemin het geheel van geweldshandelingen die zijn verricht, gelet op de omstandigheden waaronder de aanhouding diende plaats te vinden en de gedragingen van de verdachte, in overeenstemming is met de vereiste proportionaliteit en subsidiariteit.

Het middel faalt.

Het vorenstaande laat onverlet dat het de rechter vrijstaat om, ook indien geen sprake is van enig vormverzuim, bij de straftoemeting acht te slaan op de gevolgen voor een verdachte van geweldgebruik door de politie, bijvoorbeeld ingeval het rechtmatige gebruik van geweld niet

onaanzienlijk letsel voor de verdachte tot gevolg heeft gehad.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1590

Zaaknummer: 18/02231

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 359a Sv, 3 EVRM en 7 Politiewet 2012

RECHTSPRAAK

Vergoeding van immateriële schade aan bewoners van een woning waarin is ingebroken en sieraden zijn gestolen.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van de vordering van twee benadeelde partijen en de ten behoeve van elk van hen opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het middel klaagt over de toewijzing door het hof van de vorderingen van de benadeelde partijen en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, in het bijzonder wat betreft het oordeel van het hof dat de benadeelde partijen recht hebben op vergoeding van immateriële schade.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat met betrekking tot de benadeelde partijen telkens sprake is van een aantasting in hun persoon 'op andere wijze', als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW, welke aantasting het gevolg is van het bewezen verklaarde feit, kort gezegd de inbraak in de woning van de benadeelde partijen en de diefstal van sieraden uit die woning door de verdachte. Het hof heeft niet vastgesteld dat de benadeelde partijen geestelijk letsel hebben opgelopen.

Het oordeel dat telkens sprake is van zo een aantasting in de persoon 'op andere wijze' is onjuist, althans onbegrijpelijk. Voor zover het hof heeft geoordeeld dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde partijen, meebrengen dat bij de benadeelde partijen telkens sprake is van een aantasting in de persoon, had het op de weg van het hof gelegen dat oordeel, in het bijzonder ook wat betreft die gevolgen van de normschending voor de benadeelde partijen, te motiveren aan de hand van de door de benadeelde partijen aangedragen gegevens. De door het hof gegeven motivering dat de immateriële schade van de benadeelde partijen 'voor allen naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid (wordt) vastgesteld op € 275,-' volstaat daartoe niet. In dat verband verdient opmerking dat de in artikel 6:106 BW bedoelde billijkheid de rechter een bepaalde mate van vrijheid geeft bij het bepalen van de hoogte van de verschuldigde schadevergoeding, maar dat de enkele verwijzing naar de billijkheid niet volstaat ter motivering van het oordeel dat zich

een van de gevallen voordoet waarin grond bestaat voor vergoeding van immateriële schade. Ook de enkele zich hier voordoende omstandigheid dat de (hoogte van de) schadevergoeding in hoger beroep niet is weersproken en dat de verdediging zich in eerste aanleg aan het oordeel van de rechter heeft gerefereerd, volstaat daartoe niet. Zoals de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 28 mei 2019 zal de rechter, in het geval de verdachte de vordering van de benadeelde partij niet (gemotiveerd) betwist, weliswaar uitgaan van de juistheid van de daaraan ten grondslag gelegde feiten (vgl. art. 149 Rv) en zal de vordering in de regel worden toegewezen, maar dat is anders als de vordering de rechter onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Een vordering tot vergoeding van immateriële schade die geen rechtsgrond vindt in de wet kan niet worden toegewezen.

Voor zover het oordeel van het hof aldus moet worden begrepen dat de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde partijen zo voor de hand liggen dat een aantasting in de persoon met betrekking tot alle benadeelde partijen kan worden aangenomen zonder enige nadere vaststelling met betrekking tot de gevolgen die de normschending voor ieder van deze benadeelde partijen heeft gehad, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting, althans is dat oordeel niet begrijpelijk. In dat verband is van belang dat niet is uitgesloten dat een inbraak in een woning, en daarmee een inbreuk op het recht op eerbiediging van de privésfeer, voor de bewoner van die woning dermate ingrijpende gevolgen heeft dat zij grond kan bieden voor het aannemen van een aantasting in de persoon, ook als die gevolgen niet als geestelijk letsel zijn aan te merken. Daarvoor is dan wel vereist dat vaststellingen omtrent die gevolgen (kunnen) worden gedaan. Daarnaast ligt niet voor de hand om een dergelijke aantasting in de persoon aan te nemen als de nadelige gevolgen enkel bestaan in het verlies van een voorwerp. De omstandigheid dat een voorwerp – naast zijn in geld uit te drukken waarde, die ingevolge artikel 6:95 en 6:96 BW als vermogensschade voor vergoeding in aanmerking komt – ook een ‘emotionele waarde’ had, volstaat in beginsel niet om te kunnen aannemen dat het verlies van dit voorwerp een aantasting in de persoon oplevert.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen met betrekking tot de vorderingen van de benadeelde partijen en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregelen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1465

Zaaknummer: 17/05184

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 6:106 BW en 51f Sv

RECHTSPRAAK

Is de verklaring via een telefoon op luidsprekerstand in strijd met artikel 131a Sv?

Het middel klaagt dat het hof ter terechtzitting in hoger beroep [betrokkene 1] heeft gehoord op een met de wet strijdige wijze.

Het hof heeft ter terechtzitting in hoger beroep door middel van een telefonische verbinding [betrokkene 1], secretaresse van [A], gehoord met betrekking tot een door de verdachte bij deze kliniek gevolgde behandeling. Via een op luidsprekerstand staande telefoon heeft [betrokkene 1] de inhoud van de eindbrief, geschreven door de psychiater en behandelaar van de verdachte, meegedeeld.

Op grond van artikel 287 lid 1 en 2 Sv worden als getuige ter terechtzitting gehoord degenen die persoonlijk als getuige ter terechtzitting zijn verschenen. Ingevolge artikel 131a lid 1 Sv is de rechter bevoegd ter terechtzitting personen te horen per videoconferentie waarbij een directe beeld- en geluidsverbinding tussen de betrokken personen tot stand komt. Uit de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat een videoconferentie waaraan de getuige deelneemt geldt als verschijning van de getuige ter terechtzitting, maar dat dit niet geldt voor het horen via een geluidsverbinding per telefoon. De wijze waarop het hof [betrokkene 1] heeft gehoord is daarom in strijd met de wet. Het middel klaagt daarover terecht.

Dat hoeft echter niet tot cassatie te leiden, nu het hof – nadat de rechtbank eerder een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden had opgelegd – een grotendeels voorwaardelijke gevangenisstraf heeft opgelegd, zestien weken, waarvan twaalf weken voorwaardelijk, met een bijzondere voorwaarde strekkende tot het zich houden aan de aanwijzingen te geven door of namens de Reclassering Nederland, terwijl ter terechtzitting de raadvrouw om het opleggen van die bijzondere voorwaarde heeft verzocht, de verdachte zich bereid heeft verklaard daaraan mee te werken en voornoemd telefonisch verhoor plaatsvond op initiatief van de raadvrouw. Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat de verdachte onvoldoende belang heeft bij zijn klacht.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1589

Zaaknummer: 18/02023

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 287 Sv en 131a Sv

RECHTSPRAAK

Wetenschap verdachte dat geldbedragen – middellijk of onmiddellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte ‘wist’ dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf.

Aan de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden, waaronder de door de verdachte voor de gebruikte constructie via zijn bankrekening opgegeven reden dat het om een scheiding van een echtpaar ging en dat hij zich wel kon voorstellen dat een van de twee geld wilde verbergen, kan niet zonder meer de door het hof voor het vereiste opzet doorslaggevend geachte gevolgtrekking worden verbonden dat de verdachte ‘klaarblijkelijk bewust geen (nadere) vragen heeft gesteld’. Dat brengt met zich dat het oordeel dat de verdachte wist – waaronder begrepen dat hij bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard – dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen onmiddellijk of middellijk afkomstig waren uit enig misdrijf, niet toereikend is gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1582

Zaaknummer: 18/00647

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 42obis

RECHTSPRAAK

Moet een vordering tot machtiging van de officier van justitie concrete voorwerpen noemen waarop beslag betrekking heeft?

Het middel klaagt over de juistheid en de begrijpelijkheid van het oordeel van de rechtbank dat in de vordering tot machtiging van de officier van justitie tot het leggen van conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a en 103 Sv, concrete voorwerpen moeten worden genoemd waarop het voorgenomen beslag betrekking heeft.

Uit de wettelijke regeling en de eisen van een redelijke en doeltreffende toepassing daarvan volgt dat de officier van justitie in de vordering tot machtiging zo duidelijk mogelijk moet vermelden wat de aard is van het voorgenomen beslag. In sommige gevallen (bijvoorbeeld bij beslag op te boek staande schepen of luchtvaartuigen) volgt daaruit dat het concrete voorwerp waarop de vordering betrekking heeft, in de vordering zal worden genoemd. Een algemene verplichting om in iedere vordering tot machtiging tot het leggen van conservatoir beslag op voorhand ook de concrete voorwerpen waarop dat beslag betrekking heeft te omschrijven, volgt daaruit echter niet. Overigens kan de rechter-commissaris zich, voor zover de vordering niet de informatie verschaft die hij noodzakelijk acht, door de officier van justitie nader laten informeren omtrent de voorgenomen inbeslagneming.

Gelet hierop geeft het oordeel van de rechtbank dat in een vordering tot machtiging van de officier van justitie tot het leggen van conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a en 103 Sv (steeds) concrete voorwerpen moeten worden genoemd waarop het voorgenomen beslag betrekking heeft, blijk van een onjuiste rechtsopvatting. In zoverre slaagt het middel. Tot cassatie behoeft dat evenwel niet te leiden. In aanmerking genomen dat de officier van justitie, zo daartoe in de onderhavige zaak nog aanleiding bestaat, opnieuw een vordering kan doen tot machtiging tot het leggen van conservatoir beslag, waarop de rechter-commissaris zal beslissen met inachtneming van het voorgaande, bestaat onvoldoende belang bij vernietiging van de bestreden beschikking en terugwijzing van de zaak naar de rechtbank.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1591

Zaaknummer: 18/04994

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Wetsartikelen: 94a Sv en 103 Sv